צביקה מחכה ליעקובי, אי־אי־אי

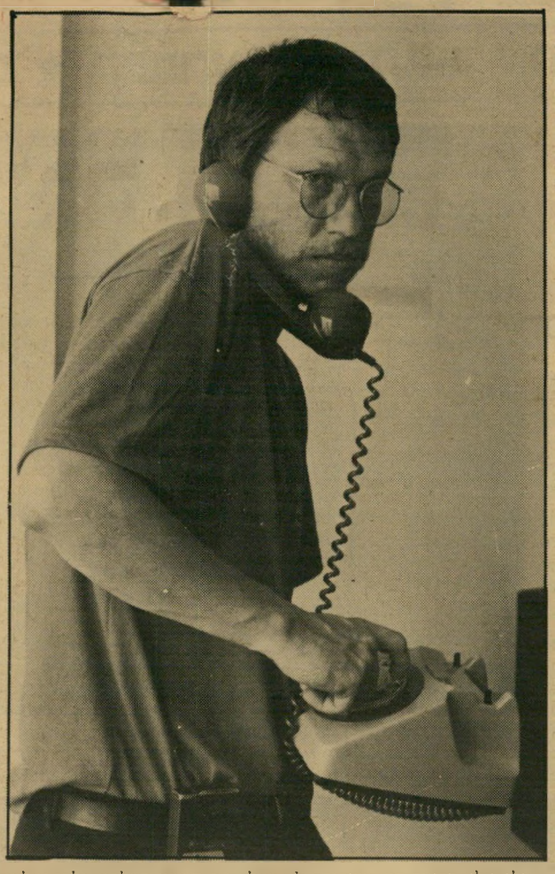

ביום 26.7.87 התקלקל הטלפון בביתו של צביקה. עוד באותו יום הודיע צביקה על הקילקול לשרות התיקונים 16. מיספר־הטלפון של צביקה נרשם, והובטח לו שהתקלה תטופל בהקדם.

צביקה חיכה כסבלנות ארבעה ימים. ביום הרביעי התקשר שוב לשרות תיקונים 16. ענו לו שהמספר שלו נרשם והתקלה תטופל בהקדם. אבל צביקה התעקש, וביקש לדבר עם המפקחת. המפקחת אמרה לו שיחכה על הקו, ואחרי רגע הודיעה לצביקה ההמום שאין שום תקלה בטלפון שלו, אלא פשוט הוא לא שילם את חשבון־הטלפון. צביקה ניסה להסביר שדבר כזה לא יתכן מאחר ויש לו הוראת־קבע בבנק. המפקחת אמרה שגם עם הוראת־קבע זה קורה, ושלחה את צביקה לברוק בבנק שלו מרוע הם לא העבירו את הכסף לבזק.

למחרת הלך צביקה לבנק, עמד בתור, ביקש את דפי־החשבון שלו, בדק היטב ושם הסתבר לו שחשבון־הטלפון שלו שולם במועדו.

צביקה היה מאוד מאושר, כי חשב שבכך באו תלאותיו לקיצן. הוא טילפן, מטלפון ציבורי כמובן, וביקש לדבר עם המפקחת איתה דיבר יום קודם. מאחר שהמפקחות לא מזדהות בשם, היה קשה למצוא אותה, אבל בסוף גם זה הצליח. הוא סיפר למפקחת כי היה בבנק וראה שם שהחשבון שולם. המפקחת אמרה שצביקה צריך עכשיו להתקשר למחלקת־התשלומים של בזק, ולהגיד להם לשלוח מיברק שאכן החשבון משולם.

אחרי כמה שעות של נסיונות לקשר טלפוני, התייאש מיודענו ונסע לו למחלקת־התשלומים של בזק, אשר ברחוב בלוך 2 בתל־אביב. שם קיבלו אותו יפה מאוד, שמעו את תלונתו ומיידד ניגשו למחשב. תוך דקה נראו הרבה אותיות על המחשב, והפקידה בישרה לצביקה שלושה דברים חשובים: 1) הוא לא חייב לבזק אף אגורה. 2) הם מעולם לא ביקשו שינתקו לצביקה את הטלפון. 3) הם מייד שולחים מיברק לשרות־תיקונים ומודיעים שאין סיבה לניתוק הקו.

צביקה שמח מאוד. אומנם כבר שבוע הוא חי בלי טלפון, ובמיקצוע שלו כצלם־עיתונות זה דבר מאוד מסובך, אבל הנה הוא כבר ראה את האור בקצה־המינהרה.

עברו עוד יומיים והטלפון שתק. צביקה התקשר לשרות 16 ושאל בנימוס מרוע לא חובר הקו שלו. אמרו לו שהם מחכים עדיין למיברק ממחלקת־התשלומים. צביקה התחיל להתעצבן.

מרוב עצבים הוא שם פעמיו שוב לרח' בלוך 2, ושם הוא עמד על כך שיראה במו עיניו איך הם שולחים מיברק, המודיע שצביקה לא חייב כלום ושבבקשה יחברו לו את הטלפון.

עברו עוד יומיים. צביקה כבר היה עצבני מאוד. הוא טילפן לשרות 16 ושאל אם הם קיבלו מיברק ממחלקת־התשלומים בדבר אי־החוב שלו. בשרות 16 אמרו לו שאכן הם קיבלו מיברק כזה, אבל הם לא מבינים למה נשלח מיברק כזה. ירוע להם שצביקה לא חייב כלום. בטלפון שלו פשוט יש תקלה, ואין לה שום קשר לאי־תשלום, והם מאוד מקווים שהתקלה תתוקן בהקדם.

צביקה התייאש. ארבעה־חמישה ימים הוא לא עשה כלום בעניין זה. אבל אחרי כמה ימים הוא הבין שבלי טלפון החיים שלו הרבה יותר קשים, והוא טילפן שוב לשרות 16. למוד נסיון הוא ביקש מייד לדבר עם מפקחת. הוא מסר למפקחת את מיספר הטלפון הדומם שלו ושאל אותה מה קורה. המפקחת בדקה במחשב והודיעה לצביקה בחגיגיות שאין שום בעיה בקו שלו, אלא הבעיה היא שצביקה לא שילם את חשבון הטלפון, ולכן נאלצו לנתק לו את הקו. אם אתה רוצה שזה ילך מהר, אמרה לו המפקחת, אני מציעה לך ללכת לרח' בלוך 2, להסדיר את החוב שלך ולדאוג לכך שהם ישלחו לנו מברק.

צביקה הלך לרח' בלוך בפעם השלישית. שם מצא שלט שאין קבלת קהל עד ה־1.9.87. חזר הביתה, טילפן לשרות 16, ביקש מפקחת. המפקחת ניצה, שהסכימה להזדהות ולהקשיב למכאוביו, אמרה לו שהיא תברר הכל ושיתקשר אליה בעוד יומיים.

אחרי יומיים טילפן צביקה. המפקחת ניצה אמרה לצביקה שקשה לה לעזור לו, כי המחלקה ברח' בלוך לא מקבלת קהל (את זה ידע צביקה בעצמו), אבל היא מציעה לו להתקשר אליה שוב בעוד יומיים, אולי אפשר יהיה לעשות משהו.

צביקה אמר תודה והוריד את שפורפת־הטלפון והלך לישון. צביקה הוא לא טיפש. הוא מבין עכשיו, שבלי פרוטקציה רצינית לגר יעקובי הוא יכול לשכוח מהטלפון שלו. נכון להיום, ה־24 באוגוסט, אין כל חדש תחת שמי בזק.

אז אם מישהו מכם מכיר את גד יעקובי, אנא דברו איתו. תגידו מילה בקשר לצביקה.

והרי החדשות

ברגע הראשון גם אני חשבתי שזה רעיון נהדר. כפית מידה לנתינת תרופה לילדים. הדבר נראה כמו מבחנה שקופה, ועליה מצויינות המידות. האם מכניסה לתוך המבחנה בדיוק את כמות התרופה המומלצת, ומגישה אותה לפיו של הילד החולה. נחמד מאוד. אלא שעל המבחנה כתוב כמה מילגרם צריך להכניס למבחנה. נכנסתי לבית־המירקחת השכונתי שלי וביקשתי לראות כמה תרופות שנוהגים לתת לילדים: נגד שיעול, נגד חום וכו'. על כל התרופות שראיתי היה כתוב: כפית ביום, 2 כפיות ביום, וכך הלאה.

אולי באנגליה, מולדת הכפית המיוחדת, נותנים הרופאים מירשם: ואומרים לאמא המודאגת: „תני לילד 5 מילגרם כל פעם." הרופאים שלנו הרבה פחות מתוחכמים. הם אומרים: „שלוש כפיות." ובכל זאת, למי שרוצה כפית־מידה לתינוק שלו, אפשר להשיג אותה בבתי־המירקחת, בחנויות שילב ובסופרפארם. תמורת 4.66 ש"ח.

★ ★ ★

מכשיר קטן וקומפקטי לטיהור אויר התחיל להיות משווק בארצנו. המכשיר מיועד לעזור לאנשים שיש להם בעיות בדרכי־הנשימה, וכל

גרגיר־אבק גרם להם צרות. יחד עם זאת, מיועד המכשיר לנשום לתוכו את עשן הסיגריה ולהשאיר את האוויר בחדר נקי (מעשן סיגריות), ואפילו מריח הסיגריות.

99 ש"ח, להשיג בחנויות־חשמל ובתי־המירקחת. מתח: 200 ואט. צריכה: 16 ואט. טוב לזוגות מעורבים, כלומר זוגות בהם האשה מעשנת והגבר מציק לה (ידיעה אישית).

★ ★ ★

מהר־מהר לפני שתיגמר עונת הפיקניקים! אם גם שם, בחוף פלמים, בשבילי הכרמל, באקווה־בלה או ביער בן־שמן, אתם לא יכולים בשום אופן בלי סודה קרה, הנה בזה הרגע אני פותרת לכם את הבעיה.

מכשיר להכנסת סודה יש לכם בבית? בטח יש. עכשיו כל מה שאתם צריכים לעשות זה להוציא מהכיס 21 שקלים ולקנות תמורתם סודנית, ציידנית מיוחדת לנשיאת שני בקבוקי משקה תוסס, כאשר בין שני הבקבוקים קרחום לצינון המשקה.

אם ימשיכו לייצר אביזרי־פיקניק בקצב כזה, כמו שייצרו השנה, בשנה הבאה ייצאו לפיקניקים רק בעלי משאיות.

פרח של גבר

לאשה אחת בהרצליה יש חנות־פרחים קטנה. האשה עומדת בחנות הרבה שעות ביום, עושה זרים נהדרים, מרכיבה צבעים ומוכרת פרחים לשמחות של אחרים.

לפני זמן מה נעצרה מכונית ליד החנות. הגבר שבמכונית הסתכל כמה דקות על הגברת המסדרת זר ללקוח. כשהלקוח הלך, נכנס הגבר לא מכיר אותי בכלל?" שאלה.

„אני עובר כאן כל יום בדרך לעבודתי," אמר הבחור, „אני רואה איך את עושה זרים יפים ונותנת אותם לאחרים. פיתאום חשבתי לעצמי, שהנה אשה שאוהבת פרחים, ובטח אף פעם אף אחד לא קונה לה זר־פרחים."

היא סירבה לקבל את הפרחים ממנו, אבל

שבתוך המכונית לחנות־הפרחים ואמר לאשה: „תסדרי לי זר יפה במיוחד. אני רוצה לתת לך אותו."

הגברת חשבה שהוא צוחק וצחקה גם היא. אבל תוך כדי הוצאת פינקס־הצ'קים, הוא המשיך לטעון שהזר הוא בשבילה.

„למה אתה רוצה לקנות לי פרחים, הרי אתה העיניים שלה מלאו דמעות. אחר כך הוא סיפר לה שהוא קצין־ביטחון באיזה מוסד בסביבה, אמר שלום ונסע משם.

רק תנסו להגיד לאשה הזאת מילה רעה על הגבר הישראלי. היא בטוחה שהגבר הישראלי הוא הדבר הנפלא ביותר, החכם ביותר, הרגיש ביותר, החם ביותר שברא אלוהים על פני האדמה.

צל"ש

כמי שמתפרנסת מתלונות על החיים, אני מרגישה צורך לכתוב מדי פעם משהו נחמד, יפה או אדיב שקורה במקומותינו.

לפני זמן מה, כשנוכחנו לדעת שלא נספיק לערוך קניות עד השעה 7, החלטנו לנצל את החנות הפתוחה 24 שעות ביום בקניון רמת־גן. הקניות ב־10 בלילה הן חוויה בפני עצמה, ומרוב אושר גם התיישבנו בקפה אפרופו והזמנו לעצמנו ארוחת־ערב קלה. בתוך הסלט של בעלי כיכבו בתפקיד ראשי כמה חתיכות של לבבות־דקל, שהם מאכל טעים מאוד ויקר מאוד, ועל כן אינו מגיע בתדירות גבוהה לשולחננו הביתי.

אבל כששמנו את חתיכת הדקל הראשונה בפה, כמעט נחנקנו. זה היה קשה כמו חתיכת קרש. שלפנו את חתיכות הדקל מתוך הסלט ושמנו אותן על צלחת קטנה.

כשבאה המלצרית הנחמדה (על החזה שלה היה כתוב ששמה חנה), אמרנו לה להגיד לטבח שלהם שלא יתן יותר לבבות דקל, כי כנראה הקופסה שהם פתחו מכילה סחורה לא טובה. המלצרית הנחמדה אמרה שהיא תגיד לו.

אחרי כמה דקות היא חזרה אלינו עם צלחת מלאה בלבבות־דקל רכים וטעימים, ואמרה שזה בשם אפרופו. עם ההתנצלות שלהם.

תשימו יד על הלב ותגידו לי: כמה פעמים זה קרה לכם במיסעדות ישראליות?

צלם וזרוק

פעם, כמעט מזמן, כשגילית שהיאפנים המציאו מצלמה חד־פעמית, כתבתי עליה. אבל או עוד לא מכרו אותה בארץ, רק דיברו עליה.

הנה עכשיו זה הגיע, החד־פעמית של פוג'י. רעיון נהדר. קופסה שמכילה בתוכה סרט צילום והיא מצלמת בעצמה.

נו, אז אם כל־כך טוב, מה בכל זאת לא טוב? או, טוב ששאלתם. מה שלא טוב זה המחיר. 25 ש"ח למצלמה חד־פעמית. כשרק סרט אפשר להשיג כאן ב־7 ש"ח.

מצד שני, 25 ש"ח זה לא נורא אם צריך להביא מתנה לילד של החברים. הילד ישמח מאוד, ההורים שלו ישאלו אותך איפה השגת דבר כזה נחמד, ואתה לא תוציא סכומי־ענק.

נ"ב

בעודי כותבת שורות אלו, נכנס הביתה בעלי שיחיה, ובידו איזה זורנל תוצרת־חוץ. היתה שם פירסומת למצלמה חד־פעמית ב־6.95 דולר. אבל שם זה אמריקה ובאן זה ישראל, ואיפה הירקות שלהם ואיפה שלנו.